

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Gemitus Compeditorum; Sive Tentationes, Quae Frequentius Adoriuntur Religiosos, Et A Perfectione Impediunt

Kessler, Nicolaus

Coloniae, 1677

XIII Gemitus. Ingemiscit, quòd inter falsos fratres vivat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46734](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46734)

phetæ: *Qui vos tetigerit, tangit pupillam oculi mei, & qui vos audit, me audit, qui vos spernit, me spernit.*

17. Cellam Superioris mei transiens inclinabo paululum ad monstrandam obedientiam.

Qui suum Superiorem non habet in loco Dei, nec Deus eum habebit loco filii.

GEMITUS XIII.

Quòd inter falsos fratres vivat.

O DEUS ! in quo exulat omnis falsitas, non est veritas, non est charitas, & ego cui fidam, qui vivo inter Religiosos; non est sanè cui tutò possum fidere, imò formant discursus ab hoc, & ab hac; & illa re, & quidquid sincero promo pectore, rapiunt ipsi de ore meo, verba inquam simplicia, nec ullo vel fucò, vel dolo falsificata deferunt ad Superiores cum multis exaggerationibus, mendaciis & fallaciis, insidiantes in abscondito, ut sagitent in obscuro rectum corde, insidiantur,

tur, ut rapiant pauperem in suspicionem, in pœnam & contemptum. Ah Domine Deus! inquinata sunt claustra mendaciis & technis falsissimis, & ego quò ibo? quocum agam? cui fidam? En loquuntur pacificè in faciem, jurantes etiam in verba mea, & ô dolum! à tergo infidian- tur, omnia lance ponderant, sugillant singula. Ah! quando muta fient labia dolosa, quæ loquuntur aduersus justum iniquitatem, si palam in me insurgerent, & in faciem exprobrarent, suportarem utique, aut me defenderem, sed latent in infidiis detrahentes animæ meæ, & hoc est, quòd me modò cruciat, quia se aduersarios minimè fatentur, & tamè surrepunt, occultis accessibus, & quidquid de me audiunt, quasi grandia referunt, etsi sunt leuia, ipsi efficiunt gravia addendo. Paucis dico, sed gemens expono, exulat hinc omnis candor, sinceritasque Religiosæ charitatis custos, fucata sunt omnia, cuncta mendaciis intertexta, verissimè sepulchra dealbata, quæ eminentè verborum

benevolentia humanitatem & amicitiam
mentiuntur, quibus perfidum animum
regunt, sub melle & saccharo venena oc-
eultāt, sub molli spongia novaculam pre-
munt, sub roseo ore & facie affabili virus
jaculantur, sub lilio & viola toxica recon-
dunt, lupi sub pelle ovina, & vulpes astu-
tæ. Nam cū agent, minimè tamen se ta-
lia agere fatentur, fiducialem mei expe-
ctationem extorquent longis verbo-
rum ambagibus, quod cū fecerunt, læ-
tantur in abscondito faciei suæ, imò ipsi
cū sint contra eosdem, apud quos me
deferunt Superiores, de ipsis loqui inci-
piunt, & discursus formant, fat longos eā
tantū intentione, ut me capiant in ser-
mone.

Sic, sic gaudent, cū malè fecerint,
cū supplantaverint, & exultant in rebus
pessimis, lætantes & tripudiantes tan-
quam de adepta victoria, ubi defectus
mei, & ignorantia mea in palam fiunt.

Ah! Domine, quid agam inter has fal-
sitates, machinationes & dolos, accusabo
eos,

eos, ut invidos, ut dolosos, ut ambitiosos, detractores & susurriones? hoc si fecero, excusantes excusationes prætendent in manifestis etiam, nec quidquam fatebuntur, tolerabo? si hoc, ut reum incusant insurgentes tantò audaciùs, quantò me cernunt ferre patientius; observabo eos pariter? sed & hoc reputabitur mihi in odium & vindictam.

Ah bonitas! ô pietas! ne auferas de ore meo verbum veritatis, custodi me à tantis astutiis, ne & ipse pariter incidam in hanc mentis cœcitatem, ut dum plenus fuerim dolo & iniquitate, nihil eorum apprehendam. Interea verò, custodi me à laqueo, quem statuerunt mihi, tu scis, quia libenter iracundum, vindicativum, si fortè in aliquo deprehenderent, accusare moliuntur, imò ut imprudentem, charitatis violatorem, & pacem turbantem, probare conantur, & ut talia agam, ipsi allaborant susurrando, sugillando, ipsi sibi contrarii contra me tamen cum aliis uniti. Sed in te spes mea, quoniam erit, ut justificeris in sermoni-

bus tuis, & vineas cùm judicaris, quasi tibi tanta cura non foret de iis qui sperant in te. Credant, licèt, non me tam firmiter inniti super te, non desistam ego sperare in te etiam si occideris me, si consistant adversum me castra, & adunati pariter ineptum ad omnia officia, & munia haberi velint, id unum agentes, ut talis iudicet, non timebo tamen confidens, quòd de me facies juxta beneplacitum tuum, qui non sinis eos prævalere adversum me in sempiternum, nec dabis oves tuas lupis in prædam ut eas deleant, qui dum se pascere magis quærunt, quàm oves, quin potius exaudies preces fervorum tuorum fidelium desiderantium pastores juxta voluntatem tuam.

Respondet Christus

gembando.

Non frustra hæc pateris, & absque ratione fili mi, novi figmentum tuum, mentis incuriam & familiaritatem nimiam,

miam, fræno tibi opus est, ut discas esse
cautus in lingua, pone ergo custodiam
ori tuo, nec aperies unicuique cor tuum;
De cætero nihil minùs metuenda sunt ti-
bi, quàm calumniantium lingua, & fal-
siloquia contra te, quod tectis grando,
fluctus rupibus, hoc calumnia, si in vi-
rum inciderit, si tibi adhuc grave cum ta-
li conversari, scito, quia necdum is es,
qualem te esse oportet, perfectè bonus
non est, nisi qui fuerit etiam inter malos
bonus.

Vide tamen, ne radix mala sit in te ger-
minans suspiciones de tuis Confratribus,
ita, ut ex hac temerariæ istæ quærelæ &
gemitus enascantur. Ita sanè est, hæ te
reddunt inquietum, si namque sentires de
Superioribus tuis, ut deberes, non te tam
facilè exagitarent delationes falsæ; an er-
go eos existimas esse tam leves corde, ut
omni spiritui credant? estò sint, qui ma-
lè de te loquantur, an credis tu, quòd sta-
tim credant? aut si credunt, putas, quòd
absque fundamento? norunt illi garruli-

tatem tuam, & quòd nimis citò movearis ad expectorandum te, impatiens omnis verbi durioris, & quoniam frequenter de iis malè sentias, & quid mirum! si ex abundantia cordis os loquatur tuum? sed, inquis, adjuvant ipsimet accusatores mei, & discursum formant & instituunt.

R. Non nego, sed an eo animo, quem tu in eis suspicaris, videlicet ut te aut capiant in sermone, aut pertrahant ad detractionem? hoc non est tuum judicare, imò sit, quòd te sic aggrediuntur tam dolosè, signum id erit bonæ adhuc de te estimationis, quoniam necdum tibi fidunt in malo, aliàs protinus & in palam prumperent credentes te non dissensurum ab eo, quòd contra Superiorem proferatur.

Te ergò, cùm prudentior esse deberes, & spiritualior, oporteret refrænare linguam tuam, bonumque interioris hominis specimen exhibere, aut contradicendo, aut alio quodam modo ad saniora revo-

ra revo-

ra revocando, vel certè declinando, quæ cum non facis, ostendiste ejusdem farinae, cujus sunt & alii. Et quid mirum, deinde si his cognitis tales se tibi exhibeant tui Superiores, qualem te erga se animadvertunt?

Observatio.

Hanc crucem de falsis fratribus pro quodam miraculo habent quidam, ubi toleratur patienter & constanter, nec desunt DD. qui de hac afflictione putent Apost. loqui, quando scribit, datus est mihi stimulus carnis meæ, Angelus sathanae, qui me colaphizet, falsos fratres intelligens, à quibus tanquam submissis à diabolo vexabatur, dum ejus doctrinam impugnarent. Vide apud Cornelium à Lapide in 2. Epist. ad Corinth. cap. 12. vers. 7. lit. A. Et sanè novit expertus, quàm grave sit fraterno, eos amore prosequi & affectu quos secum novit agere tam dolosè.

Ah ! quàm excruciat hoc hominem

K 6

sincerum,

sincerum, qui quosque alios de sua metitur indole, & sincerus sinceros judicat! Væ his tenebrosis! quia virum dolosum abominabitur Dominus, revelabit aliquando Deus occulta tenebrarum, & manifestabit abscondita cordium, ibi patebunt cunctis machinationes cordis vestri.

O vos susurrone & detractores, clientes & filii matris vestræ, virulentissimæ ambitionis, non opus est hic ulterius depingere vos, nota est eheu clara luce in sat multis Asceteriis, quid doceat hæc maledicta mater, sed hæc prætermisâ, ad filiâ revertar falsitatem & vafritiem, quibus ordinariè aggrediuntur simplices & minus cautos etiam Superiores, ut unum concitent contra alium, id unum ubique observantes, ut habeant, unde accusent, cum ipsimet pejora sentiant, verum ne capiantur in verbis aut deferantur ut suggillatores vel competitores officiorum, quarunt & pulsant variis discursibus, si fortasse excutiant verbulum,
&

& ecce statim in corde triumphus, præsertim ubi sibi comparem adsciscunt pro teste. Vos, modò contestor, quicumque hâc estis infecti leprâ, quàm obsecro confusi stabitis aliquando timentes & trementes, & præ angustia spiritus gementes coram Deo vindice, & illis quibus insidiati estis in abscondito, quasi Leo in spelunca sua, ut sagittaretis in obscuro rectos corde, plus vos ipsi confundendi, quàm quos confundere iniquè laborâstis, quia percussi fuistis mentis cœcitate, & facti indigni coram Deo & Sanctis ejus, hic palpantes in meridie, & gradientes cum dæmonio meridiano? celebratis quotidie, sed quâ fronte, obsecro Ah! excœcavit eos malitia eorum, ambitio fera pessima devoravit cor eorum, ut mala non videant, cùm tamen his scateant. Sed mirandum hoc minimè, quoniam habet hoc sensus reprobis in talibus, ut etiamsi remorsum sentiant, & divinam inspirationem, non tamen desistant, haud aliter, ut Sodomis fores Lothi volentibus perfringere, nec re-

si piscunt facilè regnante in eis affectu hoc pessimo; sed quis obsecro (vos denuò alloquor) vobis sensus in agone? quis conscientiae aggravatae & aggravantis, acriterq; mordentis stimulus? ubi cernitis oculis vestris fratres vestros, quibus struxistis insidias, quosque tam injustè, tam iniquâ & perversâ intentione detulistis, ut famam eorum perderetis. Quis vobis animi sensus erit, ubi videbitis illos, quos ita circumvenistis, circumstantes vos, & præstolantes animam agentem?

O quales angustiae tibi erunt tunc, mi Frater, mi Religiose, sed irreligiose, quia invidie & ambitiose! O qualia te comprehendent mala, nisi modò resipiscens dilataveris spatia charitatis ad omnes, maxime domesticos tuos confratres! opinaris interim fortè te hoc modo, hac cum fallacia favorem & gratiam conspicaturum apud Superiores, secus accidit, crede mihi, officium consecuturum te speras; vana erit spes tua, imò & si consequeris, perditio tua erit, non enim est æqua via
tua,

ſua, O indignam Religioſo homine vitam! O miſerabilem miſeriam ſic excœcantem, ut vix veritatem unquam loquatur, imò nunquam ſe aut falſò agere dicereve credat.

Verumtamen actus eorum denuntiant de iſtis & ſanè.

Notandum pro infallibili, iſtorum ſermones continuis contextos mendaciis, licet iſti nihil minùs fatebuntur excuſantes excuſationes in peccatis, faciunt enim ut ſolent iſantes, qui dum faciem tegunt, latere ſe abditiffimè credunt, nec ab ullo ſe conſpici poſſe putant; ita hi, qui uti intentionem norunt, videri non poſſe, ſic nihil mali ominari poſſe exiſtimant. O miſeri fallimini nimium, actus veſtri denuntiant de vobis, de fructibus veſtris cognoſcimini, qui ex Deo eſt, mendacia non tam frequenter conſingit, vos ex quo ſitis, modò formate conſequentiam. Diabolus in veritate non ſtetit, ſed mendax fuit ab initio, & pater mendaciorum. Ah vœ hiſ, qui in via Cain abierunt!

male-

maledictus bilinguis & dolosus, multos enim turbat pacem habentes. Psaltes inter beatos numerat, *qui loquitur veritatem in corde suo.* Sed quid de doloso? Sapientis verba sunt: *Homo qui loquitur fictis sermonibus amico suo, rete expandit gressibus eius, sequitur: peccantem virum iniquum involvet laqueus: & cap. 28. Qui perverfis graditur viis, concidet semel, & utinam sic, ut resurgat, priusquam moriatur.* Indignum homine multò magis Religioso, vitium hoc est, nec aliud, quàm proditorium nomen meretur, execrandum omnibus. Huiusmodi homo familiæ pestis est, Religionis portentum, domesticæ pacis turbator, alienæ virtutis osor, talis id consequetur, ut ne quidem cum verum dixerit, sinceroque alium prosequatur affectu, fidem inveniat, cum semper vereantur alii, ne verborum blanditiis odium & hostilis integatur animus.

Huiusmodi farinæ homines in exilium pelli iussit Vespasianus, & cædi fustibus, vivos exuri Augustus, nervis cædi Mauri-
tius

tius imperârat, capitali pœnâ affici M. Antonius Pius mandavit. Et fanè quamdiu tales sunt, non faciet Deus illos illuminari per inspirationem divinam, quoniam excœcavit eos invidia eorum & æmulatio, quæ docent linguas eorum loqui mendacium.

Hi, inquit Cæsarius, possidentur à diabolo, probatque loquentem mendacium possideri à diabolo juxta illud 3. Regum 22. *Ero spiritus mendax in ore omnium Prophetarum.* Ita cernimus clarè in hisce hominibus, addunt, demunt, diminuunt, extollunt, prætereant, prout dictat animus invidus, id solùm spectantes, ut vincant, & convincunt in verbis, simillimi per omnia Judæis. Joan. 2. dixerat Salvator: *Solvite templum hoc, & in tribus diebus excitabo illud.* Et quid illi? quomodo illi iniquissimi testes dolosi, & quàm aliud verborum schema comminiscuntur? *Audivimus inquit, eum dicentem, ego dissolvam hoc templum manufactum.* NB. *pro solvite, dixerunt, dissolvam.* Haudaliter isti :

isti: praesens & futurum mutant in plusquamperfectum, semel vendunt pro consueto, si quid non impediunt, habent pro imperato & imperativo, passivum pro activo, sic torquent & intorquent sensus, solum ut torqueant, ut affligant, ut officium, quod forte possidet alter, extorqueant, sugillando falsa veris, magna parvis, iniqua aequis miscentes.

O viri dolosi! ô viri absque misericordia, absque veritate & justitia! usquequod diligitis vanitatem & quaeritis mendacium? Expendite vos, obsecro, quod mendacium non senescat, quin prius ad canos veniat, innotescet, creditote ac forte summam cum vestra confusione & rubore, hoc si non vos movet, moveat eò, quod animam occidat, & quod Deus perdat omnes, qui loquuntur talia. *Rerum omnium, ut pulchrè loquitur Basilus, potentissima est veritas, & e contra extrema malitia linea est mendacium.*

Pensate, quia vobismetipsis obicem ponitis in via salutis aeternae, siquidem im-

possi-

possibile est, vos salvari, ni resipiscatis, famamque & existimationem ablatam restituatis. Neque enim vel excusat pudor, aut bona hominū opinio de vobis ab hoc, quod tam dolosè, tam iniquè fratres vestros supplantastis.

Parergon

Ad RR. PP. Superiores.

Solent Viri sancti aures diligenter au-
sobdurare ad detractorum & falso-
rum fratrum verba, aut certè ubi ex offi-
cio audire incumbit, auscultare quidem,
sed iudicium suspendere, & ut S. Igna-
tius & dicere & facere solebat, *unam au-
rem delato reservare.* Quod utinam serva-
retur ab omnibus, sed eheu! auditur non
rarò pars una, pars prima & assensum re-
portat, quia expugnari se animus iudicis
& occupari permisit primo aggressu. Ve-
rumtamen RR. PP. si verum uti verissi-
mum est illud Juris : *quod non accusatus,*
sed qui convictus, reus sit, quomodò tam
citò nec auditus, nec citatus in tribunali
meo

mentis vestræ damnatur, ut talis, vel talis? si accusato potior auris præbenda, quam accusanti, cur contra reum agitur, cujus causa necdum est discussa? parcatur innocenti, obsecro, non pellatur tam citò bona ipsius existimatio è sede cordis vestri: aliter se res habet, audiatur prius & altera pars, discutiantur singula, detur locus accusato, subest enim invidia, æmulatio, & intentio depravata, videatur, an persona accusans non fuerit antea suspecta de affectu Officii, quia, qui semel malus, semper præsumitur malus, nisi se emendaverit. Ignoscite, si vos instruere videor, non instruo, sed scribo expectorans me, & celans innocuos; ingeniosa enim nimium est istorum hominum improbitas, quia trabem in festuca, elephantem in culice legunt & somniata sibi alterius innectunt vertici, ipsasque alieni pectoris virtutes, tam scitè improbis, ac adultis coloribus decolorant, ut vitia arbitramini, bis falsarii intentione & narratione; sed dicetis mihi, quis noscet inter verum & falsum? quis:

quis intuebitur cor? Resp. Hæc discussione & morâ temporis maturescunt, & veritatem detegunt. Deliberandum est diu ante priusquam statuatur, quod statuendum, locus relinquendus in animo est accusato, sentiet equidem interea fortè iræ stimulos, cor accendent verba delatoris, bilis effervesceat, vocisque fulmen eruptionem molietur, sed frangatur necesse est pro tunc, continenda commotio ne saltem in os ebulliat, quia sanè aliter sese res habet quàm concepistis. Hactenus de agentibus, iniquè modò quid pro patientibus talia dicemus? suaderur eis.

Reformatio per proposita, sustinentes dolos & falsitates suorum.

1. **T**olerabo exemplo Christi eadem patientis & dicentis: *Quoniam si inimicus meus malè dixisset mihi, & si is, qui oderat me, &c.*

2. Solabitur me divina ejus providentia, dispositio, permissio & voluntas, quâ me vult agnoscere mundi & hominum
vani-

vanitatem, falsitatem, solamque mentis in eo reperiri stabilitatem, pacem & quietem certum esse.

3. Faciliter uniar Deo, si in hac cruce permansero cum resignatione, plus spectans divinum quàm humanum favorem, verba & dicteria.

4. Propter Deum nunquam conquerar de fratrum meorum falsitate & infidelitate, cùm sola amicitia Dei vera sit.

5. Habebo pro maxima consolatione, quod aperiatur mihi porta cœli horum perpeffione.

6. Considerabo inevitabilem necessitatem, quam nemo subit fructuosius, quàm qui virtuosius, nemo vincit melius, quàm qui patientius.

7. Generosè agam & confidenter in Domino, credens, quia non nocebit mihi eorum falsitas, si nulla mihi dominetur iniquitas: *Prima Monachi virtus est contemnere hominum iudicia, (& dicteria)* inquit S. Hieronymus, & alius, *aliquis tibi maledixit? si verè dixit, corrige: sin falsè arride,*

irride, viri enim magnanimi, est hæc pro nihilo reputare, beati cum maledixerint vobis &c.

Reformatio falsò gradientis inter suos Confratres.

1. **Q**uoniam virum sanguinum & dolosum abominabitur. Et disperdet Dominus universa labia dolosa. Et: Maledictus dolosus.

2. Ergone ego persistam consideratis his, & multis aliis S. Scripturæ locis de fraudulento, doloso, qui circumveniunt Fratres suos in mea dolositate? absit, ut permaneam dæmonis filius.

3. Emendans, emendabo me, & quæ videro in Fratribus meis, & nominatim, quibus tantoperè invideo, quibus hæctenus insidiatus sum in abscondito, quod minùs rectū, quod contra Regulas & statuta, emendabo protinus, si possum omni modo, sin minùs non ficta, ut hæctenus charitate, zelove; sed verâ dilectione deferã ad Superiores, nec unquã reservabo,
vel

vel ad visitationem, ideo ut confundantur, quod utique peccatum erit non leve.

4. Recogitans recogitabo, quàm simillimus fuerim hactenus cacodæmoni, versipelli, astuto vulpi callidissimæ, dum observavi, quasi ex insidiis gavisus, si deprehendi peccantem & perperam agentem, & quàm è Diametro contrarius bonis & rectis corde, quibus solis hæreditas Domini promittitur.

5. Considerabo gravitatem peccati huius, quod lædit charitatem tantoperè, item quàm facile mortaliter hic peccetur, quàm abominabilis proindè, quàm inexcusabilis futurus ero coram Domino, dum sic dolosè ago, & quàm durum mihi iudicium sustinendum in die Domini.

6. Tenebras interiores cœcitatemque horrendam expendam, in qua hactenus celebrare ausus fui, quasi justitiam fecerim, & legem Dei mei non dereliquerim, id est, charitatem fraternam, signum unicum filiorum Dei, & tesseram non læserim, non violârim.

7. Cogitabo, si tanta mihi confusio foret coràm hominibus, si paterent iisdem dolosæ meæ cogitationes, fraudulentæ insidiæ, item si veritatem in isto mundo & propalationem tantoperè subterfugio, simulans & affirmans me amicūm & sincerum confratrem, quæ in illa die confusio operiet faciem meam, ubi & universis & vel maximè fratribus meis, quibuscum tam iniquè ago, patebunt? an cum iis fortè conregnare sperabo? dolosus cum candido, duplex cum simpliciter gradiente, hostis cum amico, versipellis cum sincero, curvus cum recto, iniquus cum justo, mendax cum veraci, invidus cum probro, malus cum bono? æquè sanè parum, quàm dæmon cum Deo.

G E M I T U S XIV.

Ingemiscit, quod scrupulis agitetur.

NE irascaris Domine, si effudero cor meum sicut aquam ante conspectum tuum: coarctor enim nimis, & tenent me angustia, nec est, qui consoletur me,
L & tu